

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Орган на Епархийското Свещенническо Братство „Св. Царь Борис“ в Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВЕТА И ОБЩЕСТВЕН ЖИВОТЪ

Брой 1 левъ	Обявления се приемат по споразумение	Излиза 2 пъти на месецъ	Годишенъ абонаментъ 20 лева	Брой 1 левъ
-------------	--------------------------------------	-------------------------	-----------------------------	-------------

Денът на възкресението.

Италианският историк г. Gullielmo Ferrero, занимавайки се с причините за разпадането на античната цивилизация и за произхода на съвременната цивилизация, изтъква грамадната и завидна роля, която християнството е играло в големите социални, политически и религиозни движения в III вѣкъ.

В оная епоха не само римската империя е била в пълно разложение — но и цѣлата древна цивилизация.

Нескончаемитѣ граждански войни, както и войнитѣ противъ варваритѣ, що нападаха границитѣ на империята, изострили извънредно много бушувашата финансова и политическа криза. Капиталиститѣ нищо не предприемаха поради несигурността на времената. Кредитъ никому. Настаналъ пълненъ застои въ търговията. Императоритѣ, за да посрѣщнатъ нуждитѣ на войската и империята постоянно увеличавали данѣцитѣ.

Монархията не се опирала вече нито на една сила или институция. Сенатътъ бѣ изгубилъ вече своето нѣкогашно значение.

Напраздно Адрианъ въвелъ азиатския култъ — „митхраимсъ“ съ цѣлъ да даде на монархията божественъ произходъ, и като така, новъ авторитетъ и абсолютна сила и властъ, защото никой не вѣрвалъ вече въ форми и концепции лишени отъ смисълъ,

Упадѣка на нравитѣ и липсата на страхъ отъ отговорностъ на чиновницитѣ, изглеждало цѣла пропастъ между управляющи и управлѣвани. Всичко предвещавало близката катастрофа — чрезъ липсата на една реакция, която да се нагърби да спаси това що можело да се спаси.

Въ този дезориентиранъ свѣтъ, обезвѣренъ и безъ всѣкакъвъ идеалъ; некадѣренъ за подвизи и героични усилия, подсказани отъ трагичното му положение, се появи Християнството.

Дѣшло тъкмо на време, за да даде на древния отчаянъ отъ положението си свѣтъ, единъ спасителенъ изходъ, чрезъ своитѣ оригинални и неизвестни до тогава разбирания и схващания за живота и държавата — както и чрезъ своитѣ религиозни и нравствени повеления.

Грѣшка би се сторило, ако би се повѣрвало, че въ тая фаза на развитие — Християнството е действувало върху древния миръ само чрезъ своята доктрина, т. е. да се е задоволявало да излага само своето религиозно и морално учение предъ учениитѣ и прости римски граждани.

Схващанията, що сж имали ржков дителитѣ на християнството отъ III вѣкъ, за цѣлѣта и мисията на политическата държава, както и съветитѣ, що сж отправяли къмъ всички граждани да спазватъ заповѣдитѣ на Спасителя, индиферентно отъ тѣхнитѣ лични отношения спрѣмо държавата — било цѣло социално и политическо откровение. За християнскитѣ учители отъ тая епоха, новото вѣруо бѣ надъ политическата държава, индиферентна спрѣмо организираниитѣ държавни сили,

Не враждебно, или противно тѣмъ, но безъ каквито и да е отношения и възможности за компромисъ между новото вѣруо, държава и нейнитѣ институти.

Духовното всемирно царство, основано отъ Христа, магически привлѣкло цѣлия древенъ свѣтъ. Gullielmo Ferrero казва:

„Християнството съумя да спре тая катастрофа, която щѣше да унищожи стария свѣтъ,

И днесъ свѣта тѣне въ безпжтица. Морална и финансова криза души всички народи. Кой може да запази положението, да затвърди моралнитѣ сили на обществото и повърне вѣрата въ обезвѣрения свѣтъ.

Марксизма ли? тая престѣпна и варварска идеология — що съсипа великата руска държава и докара населението й до отчаяние?

Възкресението на Спасителя е символа на победата на духа върху материята: победата на нравствениитѣ сили следъ голготскитѣ страдания

Нека тая вѣра, въ победата на

чрезъ огънь и мечъ, чрезъ революция, която историята не познава.

То прикатури всецѣло — мирогледа на стария свѣтъ по отношение религиозния и социалния животъ, като даде на свѣта нова вѣра, новъ моралъ и новъ идеалъ, благодарение на които то прогресираща и завладеа свѣта“.

Ив. Костовъ

Той е самъ.

... Има една картина отъ великия руски художникъ Крамской „Исусъ въ пустинята“. Спасителъ е изобразенъ седящъ въ пусто мѣсто, между голи скали. Никой нѣма при Него: нито ученицитѣ Му, нито беднитѣ, болни и недѣжгави Негови приятели, дори и Изкусительтъ не е тамъ. Исусъ е устремилъ божественъ погледъ далечъ нѣкъде въ пространството. Той може би съ кроткитѣ Си очи да търси Своитѣ, които не Го познаха, или оная, кой-

добро и на моралнитѣ сили я усвоимъ и ние, за да можемъ вѣрно и безаветно служи — всѣки по силитѣ си и призванието си, на Отечеството си, за да дочакаме по добри, по свѣтли и по благодатни дни за нашия народъ. **Христосъ Възкресе!**

Протоиерей П. Икономовъ.

каменистия хълмъ край Иерусалимъ, нареченъ Голгота, Богочовѣкътъ Исусъ Христосъ се принесе въ жертва за нашето спасение. Въ продължение на толкова години, унесени въ шемета на свѣтовнитѣ грижи, ние забравихме цѣната на тая велика жертва. Затворихме си сърдцата за свѣтия сѣразъ на Спасителя, забравихме Неговия свѣтъ животъ, скръбта и сълзитѣ Му за насъ и после страданията и кръсната Му смъртъ. Изминаха години отъ тогава и ние забравихме всичко това. Издигнемъ си нови кумири, За тридесетъ сребърника ние сме готови да Го предадемъ на поругание и забвение, а отъ всичкото свѣтено злато и отъ златотъ, което е въ насъ, ние градимъ „Златния си телецъ“, въ подножието на който ние — днешнитѣ хора се готовимъ да устроимъ празника на своя животъ. Може би тоя празникъ никга нѣма да дойде и Златниятъ телецъ ще рухне и ще стрие на прахъ подъ себе си своитѣ малки и дребни ваятели. Но свѣтътъ днесъ е оглушенъ отъ тия ваятели. Непрекъснато се носи по цѣлата земя ехото, злобното ехо на тѣхнитѣ чукове. Тѣ коватъ и разковаватъ и отъ шума и тряска имъ ние не можеме да чуемъ оная тихъ гласъ който непреставно да ни зове: „Елате при мене всички отрудени“. . . и който не преставно да праща отъ кръста Божественото всеопрощение на всички ни, които въ часове на безумие и заблуда разпѣваме за хилядний пжтъ пригвозденитѣ веднѣжъ на Голгота Божествени Ржце. И отъ тоя денъ, когато човѣчеството е престанало да чува тоя гласъ, животътъ на земята станалъ жестокъ и непоносимъ. Настѣпилъ е хаосъ въ умоветѣ. Дошла е свѣтовната криза... въ души-тѣ, самотни и опустѣли, затворени въ черупки на егоизмъ и ограниченостъ.

Тѣй крѣтѣйки по пжта на живота, ние забравихме оная божествена тайна, която преди 1900 години се извърши на каменистия хълмъ край стария Иерусалимъ. Ние забравихме и изоставихме Христа. Изоставяме Го дори и тогава, когато искаме да си спомняме за търновия вѣнецъ, за Кръста за смъртъта Му и за славното Му Възкресение. И Той е самъ, съвсемъ самъ въ пустинята на живота. Търси Своитѣ приятели и ги зове на великия Божественъ пиръ, да празнуватъ съ сѣновени сърдца Великата Пасха Господня Той ни търси и ни зове! . . .

И утре ли ние ще Го оставимъ Самъ?

Голготскиятъ Страдалецъ.

Встѣпихме въ страстната седмица. Дни на усиленъ молитва, покаяние и въздържание. Дни, когато християнинътъ е длѣженъ да се вдѣлочи въ себе си, да се уедини съ своя неподкупимъ сѣдия — съвестта и да прегледа изминалия си животъ и прецени своитѣ дѣла и постѣпки. Съ други думи казано: да направи единъ балансъ на своя животъ и да види дали има активъ и пасивъ. Въ случай, ако се окаже последното, то на време, дорде не е настѣпилъ дванадесетиятъ часъ, да се опомни да принесе достойни дѣла. Дѣла, които да оправдаятъ носимото име християнинъ и съ това да заслужи напълно превеликата Божия милость, снизхождение и любовь.

Неволно въ тѣзи дни човѣкъ, като малко се размисли, мисълѣта му се пренася къмъ Голгота и Голготския Мжченикъ. Една следъ друга му се представятъ картини изъ събитията на последнитѣ дни на земния животъ на Нашия Спасителъ Христа.

Ето, виждаме чудна тържествена картина, Христосъ, Царя на царетѣ, възседналъ на ослица, последванъ отъ ученицитѣ Си, тържествено влиза за последенъ пжтъ въ Иерусалимъ, а хиляденъ народъ, малко и голѣмо, знатни и бедни Го посрещатъ. Едни Му пѣятъ хвалебна пѣсень, други постилатъ пжта Му съ дрехитѣ си, а трети посипватъ пжта съ маслинови клонки.

Тържество импозантно, не видно до тогаз въ Давидовия град. Цълията градъ ликува и тържествува. Лица радостни, весели и засмѣни. Но книжниците и фарисеитѣ, тѣзи народни водачи, ги нѣма тукъ. Тѣ не тържествуватъ, не пѣятъ, не се радватъ. Завистъта, майка на всички пороци, ги е обхванала. Тѣ не могатъ да се помирятъ, че тѣхния народъ ги е изоставилъ и цѣлото му внимание е събрнато къмъ Назаретския Учителъ. Злобата имъ диктува, че Той трѣбва да бѣде унищоженъ и тогазъ народа ще се върне при тѣхъ и на тѣхъ ще пѣе хвалебни химни. И решаватъ: „по-добре единъ да загине, отколкото цѣлия народъ“.

Христосъ знайки защо е слѣзалъ на земята и какво Му предстои, събира се съ ученицитѣ Си на последна вечеря. Ето предъ насъ Христосъ съ ученицитѣ Си седналъ на трапеза, и около Него наслѣдали ученицитѣ Му. На трапезата Христосъ, за да даде да разбератъ ученицитѣ Му, че всички сж еднакви и равни, че трѣбва да бѣдатъ смирени и чужди на фарисейската гордостъ и надменостъ, става, взима легенъ съ вода, прѣпасва се съ кърпа и омива краката на всички ученици. Такъвъ обичай е сжществувалъ тогва и обикновено най-малкиятъ или робъ е извършвалъ това омиване. Тукъ ние виждаме, че Спасителътъ, Когото преди нѣколко деня народътъ посрѣщна съ царски почести, по Своето смирение омива краката на ученицитѣ Си. На тази вечеря Той разпраща на тѣхъ Си за последнитѣ Свои дни, какъ ще страда, и че единъ отъ тѣхъ ще Го предаде. Като грѣмъ поразяватъ тѣзи думи ученицитѣ Му и тѣ единъ по единъ Го питатъ: „Да не съмъ азъ Господи?“ Злосчастниятъ Иуда, който е свършилъ вече пазарлъка за предаването Му, чувства гризене на съвестта си и мълчелъ не може повече да бѣде въ обществото на Праведника. Той незабележано излиза и отива да върши своята позорна и пагубна мисия — предателството. Следъ омиването Христосъ седналъ на трапезата и се почнала пасхалната вечеря. На тази вечеря Той е турилъ началото на Св. Тайнство Причащение. Взелъ хлѣбъ, благословилъ го и далъ на ученицитѣ Си, като казалъ: „Вземете яжте това е Моето тѣло,“ сжщо и чаша съ вино, благословилъ я и далъ, като казалъ: „Пийте отъ нея, това е Моята кръвъ...“ Следъ това казалъ: „Това правете въ Мое възпоминание“. За това, тази вечеръ се нарича Тайна вечеря, защото на нея се установи тайнството Св. Причащение.

Иуда извърши своето предателство. Христосъ е свързанъ и отведенъ на сждъ. Започватъ се страданията и мжкитѣ на Богочеловѣка. Той търпи хули, биене, търновъ вѣнецъ, насмѣшки, подигравки и най-после кръстна смъртъ. Ето и Голгота на неагтрикръста. Христосъ, Който никому зло не е направилъ, Който е нѣмалъ даже и сѣнка отъ грѣха, разпнатъ между двама разбойници — хора, които цѣлия си животъ прекарвали въ зло; които сж били бичъ за хората; които презъ цѣлия си животъ обгаряли ржцетѣ си въ кръвта на своитѣ ближни. Каква ирония? Ето до къде дохожда злобата човѣшка. Но и тукъ на Голгота фарисейската злоба не се наситила. Дивъ ревъ, подигравки и насмѣшки на тълпата, тази тълпа, която преди нѣколко деня Му пѣеше „Осанна“. Въмѣсто да облекчатъ мжкитѣ и страданията Му, войницитѣ богохулно се надсмиватъ. Измежду дивия ревъ и вѣкъ раздава се гласъ отъ кръста. И какъвъ гласъ? Въмѣсто гнѣвъ и отмъщение, гласъ на миръ, прошка и безконечна любовъ. „Огче! прости имъ, защото не знаятъ що правятъ...“ (Лук. 23:34). Но ето, че отново се чува: „Свърши се!“ (Иоан. 19:30). Свърши се, примирението на Бога съ хората; прехвърленъ е мостъ презъ бездната на грѣховността и отново човѣкъ става съучастникъ на Божия животъ.

Умре Тозъ, Който предизвика толкозъ злоба и ненавистъ у гордитѣ и надменни книжници и фарисеи.

Кито че ли трѣбваше да се задоволятъ, но злобата не знаеше прѣдѣла, тя нѣма край. И бездиханото Тѣло ги плаши и не се успокояватъ. Погребено е въ каменъ гробъ, входа е закритъ съ тежкъ камѣкъ, но това за тѣхъ — враговетѣ на Христа, е недостатъчно. Решаватъ да се постави стража и входа да се запечата. Стражата стои бѣдра и гроба е запазенъ, а печата на входа е гаранция. Злобата се насити, отмъщението е извършено, целта достигната и тѣ книжниците и фарисеитѣ се успокояватъ, но за дълго ли? Нито тежкия надгробенъ камѣкъ, нито гробния печатъ, нито въоръжената стража бѣха въ сила да предотвратятъ това, което трѣбваше да стане и което бѣ неминуемо. Христосъ възкрѣсна! Възкрѣсна отъ мъртвитѣ; победи ада; унищожи жилоото му и дарува животъ вѣченъ на вѣрующитѣ.

Когато си припомнимъ всички тѣзи Голготски ужаси, душата ни неволно се възмушва, сърцето ни се свива и ние негодуваме отъ не благодарността и жестокосърдието на еврейския народъ и готови сме да произнесемъ най-жестоката присжда. Да, но да не бързае, а да погледнаме внимателно на себе си и около себе си и видимъ какви сме и какво вършимъ. Нима ние не сме по жестокосърдието си подобни на тѣхъ? Нима ние днесъ вторично не разпъваме Христа? Нима ние не сме обхванати съ сжщата имъ даже по-силна злоба и ненавистъ? Нима днесъ нѣма Иудии? Да, печалната действителностъ ни казва, че и днесъ има Иудии предатели; и днесъ има Петровци които се отричатъ; и днесъ има Пила-

товци, фарисеи, книжници. Вършейки това днесъ двойно по голѣмо е нашето престѣпление, нашето беззаконие, защото ние признахме Христа, приехме учението Му, считаме се за негови последователи и носимъ Неговото име, наричайки се Християни. На е ли това само вънкашно на дума а гдѣ сж дѣлата ни? Нали по дѣлата ще ни познаятъ?

Изминали сж вече 1900 години, отъ оня тъменъ часъ, когато на Голгота Божествената огърнена глава на Христа увисна на прободената му грждъ! Той, най-бедния между беднитѣ и обремененитѣ отъ тягоститѣ на живота дойде на земята и страда, та чрезъ страданията си да възвести проповѣдта за вѣчната правда и човѣщина, която сжествува отъ вѣка, но която хората забравиха и потѣпкаха. И какви неблагодарници сме ние! Какъ ние се отричаме отъ Него, отъ Тозъ, който се жертвува за насъ!

Време е да се пробудимъ отъ грѣховния си сънь, да се спомнимъ, да очистимъ сърцето си отъ духовнитѣ плевели — парситѣ, да обновимъ и украсимъ живота си съ Христовитѣ добродетели, да вземемъ кръста си и трѣгнемъ следъ него, Голготския Мжченикъ и Страдалецъ. Само съ Него и чрезъ Него е възможно нашето спасение и нашето въстание отъ грѣховното ни иго.

Господи, помогни ни, спаси ни, удостой ни достойно да посрѣщнемъ Славното Ти възкресение и сподоби ни да наследимъ Твоего небесно царство. Ей, господи, буди, буди!

Свещ. Хр. Ст. Златаровъ.

Процеса на Исуса.

Великата Голготска трагедия, описана тъй трогателно и просто отъ св. евангелисти, схваната добре отъ Тацитъ и предадена само съ едно изречение въ неговитѣ съчинения, широко използвана отъ аскети, писатели и художници-поети, бѣ на пълно изяснена, илюстрирана исторически и догматически, но, не достатъчно юридически.

Не отдавна единъ великъ равнинъ лансира мисълта, процеса на Исуса да се поднови съ помощта на нѣколко знаменити равнини, специалисти по закона, та поне по тоя начинъ и тъй късно да се даде едно удовлетворение на християнството. Интересно предложение, нали? Factum infectum fieri nequit: стореното не може вече да се поправи.

Смъртта на Исуса и сторената велика неправда, не могатъ се заличатъ вече отъ страницитѣ на историята.

Прегледа на Исусовитѣ страдания, отъ юридическо гледище, бѣ сторенъ преди 30 год. отъ великия италиански криминологъ Rosadi.

Заклученията си напечати, озаглавайки книгата си „Процеса на Исуса“.

Тая книга е преведена почти на всички модерни европейски езици.

Росади доказа, че както по еврейскитѣ, така и по римскитѣ закони, **убийството на Исуса бѣ едно вулгарно, отвратително политическо убийство.**

На първо мѣсто, мотива за убийството е билъ личното отмъщение. Това за което евреитѣ претендирали и отъ което се опасавали, следъ възкресението на Лазаря, че ако и за въ бѣдаще се остави Исусъ да върши свободно чудеса, всички щѣло да повѣрватъ въ него и че това щѣло да предизвика революция, която щѣла да бѣде фатална за страната, е чиста измислица.

Ако дѣлото на Исуса имаше чисто революционенъ характеръ, Пилатъ не можеше да не знае за това. А въ края на краищата какво се оказа? Оказа се, че Пилатъ дори и не познавалъ Исуса.

Изпълнителната властъ по това време е била въ ржцетѣ на римския управителъ и като така евреитѣ не можеха никого да лишатъ

отъ свободъ; обаче, въпреки това, евреитѣ арестуваха Исуса, служейки си съ шпионажъ, нѣщо което изрично се забранява отъ Мойсеевия законъ.

Ако само Го бѣха арестували и предали на римската властъ съ цѣлото обвинителна дѣло, вината имъ щѣше да бѣде по малка. Но тѣ отишли много далече: симулирали дори сждъ.

Въ сжщата нощъ, въ която Го арестували, тѣ го и осждали на смъртъ. Този своеобразенъ и уникаленъ по рода си сждъ, страда отъ много формални недостатѣци, за да не говоримъ по неговата сжщностъ.

Нощнитѣ заседания бѣха забранени, а тѣ ноще сж заседавали.

Съгласно закона, между дебатитѣ по сжщество и четенето на присждата, трѣбвало да мине поне една нощъ, за да се неизвърши всичко въ единъ и сжщъ день. Па и на самитѣ евреи не имъ бѣло достатъчно ясно въ що ще Го обвиняватъ т. е. каква вина ще му предпишатъ.

Обвиниха Го първо по бунтарство, после че билъ богохулникъ.

И следъ като ангажиранитѣ лѣжесвидетели почнали да си противоречатъ, самия председателъ на сжда изоставилъ свидетелитѣ и самъ почналъ да обвинява, като дори сцени е инсцениралъ, разкъсвайки си дрехитѣ предъ народа, и безъ да протана процеса, обявява веднага смъртната присжда. Закона обаче изрично казвалъ: **Архиерея да не къса дрехитѣ си, показанята на свидетелитѣ да се взематъ подъ внимание и лѣжесвидетелитѣ да се наказватъ.**

Едва следъ четенето на смъртната присжда, имъ дошло на умъ, т. е. опомнили се, че тѣ нѣматъ правата на изключителната властъ.

Споредъ закона, Исусъ трѣбвало да бѣде убитъ съ каменъ. За една подобна акция тѣ можеха да искатъ разрешения отъ Пилата. Но тѣ, отъ пълней сждъ въ истинската смисълъ на думата, въ какъвто действуваха презъ нощта, предъ Пилата се явяватъ като обвинители и настойчиво искатъ Неговата смъртъ.

Пилатъ е прототипа на покварения администраторъ отъ всички времена. Исусъ първомъ го обвиня-

вяватъ въ богохулство, Пилатъ, обаче, не взима подъ внимание това обвинение. Тогва враговетѣ на Исуса видоизменятъ обвинението си и казватъ, че Той агитира противъ държавата.

Пилатъ ги изслушва, но разбира, че Исусъ е невиненъ, че това обвинение е стѣкмено, и че всичко се свежда до една ниска кампания.

Пилатъ нѣма, обаче, коража да ги изобличи и освободи невиния, наклеветения. Той търси благовиденъ предлогъ да се освободи отъ това неловко за него положение.

Научава, че Исусъ е отъ Галилея и веднага Го изпраща при Ирода, мотивирайки, че дѣлото не е подсждно нему.

Иродъ се зарадва, че му се дава случай да види Исуса за когото той много билъ слушалъ — но Исусъ не води никакъвъ разговоръ съ него. Иродъ недоволенъ отъ това, прѣпраща Исуса обратно при Пилата — безъ да се произнесе както по подсждността на дѣлото, така и по сжщността на самия въпросъ.

Пилатъ, сега убеденъ напълно въ невиността на Исуса — и като изслушалъ и жена си, която се намесила, тѣ р с е лъ нѣкакъвъ начинъ да разреши безболезнено този въпросъ.

Малодушието и тесногърдието на единъ провинциаленъ римски управителъ бѣха въплотени въ Пилата.

Нѣй после намисля да разреши въпроса чрезъ амнистия. Какъ?

Всѣка година на пасхата се амнистирвало по единъ осжденъ, ксгето народа посочвалъ. Пилатъ предлага Исусъ да бѣде амнистиранъ, и съ това той прави двойна грѣшка. Първо, амнистията не може да засяга освенъ хора съ окончателна присжда. Исусъ не бидейки още окончателно и законно осжденъ — не можеше и да се ползва отъ такава амнистия.

Пилатъ е зазелъ че евреитѣ искаха смъртта на Исуса безъ да могатъ да докажатъ вината Му — следователно, излишенъ е билъ всѣкакъвъ опитъ, въ смисълъ — тѣ да се повърнатъ и корегиратъ, да видоизменятъ своето решение.

Виждай! колебливостта и подлостта на Пилата — враговетѣ на Исуса добили куражъ. Шума взелъ застрешителенъ размѣръ. Когато Пилатъ зааггажирва преговори съ тѣхъ, тѣ ставатъ дрѣски и на хални. Книжниците и фарисеитѣ събрали набърза ржка гаменариата, бездѣлникитѣ и всички покварени типове, каквито винаги сж пълнели локалитѣ и градскитѣ покрыйнини — непрестанно викали — Разпни го! Разпни го! Махни го! Този шумъ и тази аларма можеха още отначало да се избѣгнатъ като абсолютно ненужни — ако още отначало въпроса бѣше ясенъ на Пилата — и ако бѣше взелъ необходимитѣ мѣрки за запазването на реда. Това той трѣбваше да стори и за това, че тия евреи и другъ пжтъ сж го безпокоили съ своитѣ раздори — и е ставало нужда да се действа съ груба сила — дори съ проливане на кръвъ.

Този пжтъ той се прекланя предъ народната воля, която въ случаъ го е само тормозела. Тероръ е билъ толк. ва голѣмъ, особено съ обвинението, че Исусъ възтавалъ противъ Кесаря. Тѣ правели и Пилата съучастникъ въ Неговия заговоръ, ако не Го екзекутира.

Това обвинение стреснало Пилата и дало саоя резултатъ.

Пилатъ прави още единъ и последенъ опитъ. Предава Исуса на войницитѣ — да го биятъ мжчатъ. Войницитѣ като парадия Му прикачатъ титлата царъ, обличатъ Го въ богренца, турили Му трѣненъ венецъ на главата, а вмѣсто скиптеръ — трѣстика въ дѣсната му ржка. Въ този окаянъ видъ Пилатъ Го представилъ на народа, като предполагалъ, че състраданиято ще заговори у тѣхъ и ще се откажатъ да искатъ Неговата смъртъ.

Праздни надежди!

Веднажъ подхлъзналъ се по нанадолицето. Пилатъ вече не се спира: омивайки ржцетѣ си — иска-

да снем отговорността от себе си — обявява се абсолютно дезинтересиран и остава Исуса в ржцетъ на желающитъ да бжде екзекутиранъ.

Тукъ е върха на малодушието, безбожието и падението на Пилата като управител, защото, иакаръ и убеденъ в невиността на Исуса, изоставя Го въ ржцетъ на неговитъ разядени противници да се гаврятъ съ Него: най после какво значение има за него — римски управител — единъ еврейнъ по-вече или по-малко?

Затова, иакаръ и Пилатъ да си е милъ ржцетъ — екзекуцията е станала съ негово знание и по негово нареждане: распятие на кръста е било римско, а не еврейско наказание; присъствието на войската свидетелства за това, също и подписа сложенъ подъ кръста е

билъ редактиранъ отъ него. За снмането тѣлото Исусово отъ кръста Пилатъ е далъ нарежданieto си. Така Исуса падна жертва, изпълнявайки своята божествена мисия. Падна жертва на озлоблението на народнитъ еврейски водачи, които се бояха отъ Него, и на единъ нехаенъ и малодушенъ римски управител — абсолютно нечувствителенъ къмъ висши морални цѣности. Безспорно, че голѣмата вина и отговорностъ предъ Бога и историята я иматъ еврейтъ — на които бѣ открило, и многу пътя казано и доказано, че Исусъ е Христосъ — Синъ Божий, очаквания Месия — за Когото сж говорили всички пророци отъ Мойсей до Св. Иоан Кръстителя — че самия Той е Господаря на живота и на смъртта.

Протоиерей П. Икономовъ.

Надгробниятъ паметникъ.

споредъ една истинска случка.

Въ салона на своята вила, надъ пълна съ скици маса стоеше богатиятъ фабрикантъ П.. Настроението му не изглеждаше добро, тъй като отъ прегледаното до сега нищо не му хареса. Най после зарадвавъ той рече: „Да! Това е което търсѣхъ“. Разглеждайки внимателно отдѣлнитъ фигури, той реши да постави върху цокълъ още стихъта на професоръ М., който казва:

„Кое би могло да помрачи погледа ти:

Когато за тебъ е ясно като слънце:

Азъ не се връщамъ въ нищо отъ което да съмъ произлязълъ.“

„Такъвъ паметникъ ще поржчамъ за Ернстъ“, обръщайки се къмъ жена си, каза той. „Да не си помисля да ми се противишъ! До сега ти и твоя попъ разпореждахте, сега, обаче, слагамъ край на всичко това. Вземете, благодаря отъ това!“

Едуардъ, Едуардъ, викаше жена му, треперяща и ужасена отъ думитъ му. Какъ може да се издигне единъ такъвъ паметникъ върху гроба на нашия Ернстъ? Нима тая полугола фигура съ тая богострашашъ надписъ трѣбва да стои върху гробътъ на нашето дете? Едуардъ, моля те, откажи се отъ това си намѣрение. Спомни си само за какво те моли. Ернстъ пет минути преди смъртта си и какъ той само сричаше: „Татко, вмѣсто паметникъ построи една църква за беднитъ работници, които ще се молятъ за

тебъ и ти съ сигурностъ, ще се върнешъ при милитъ Богъ!“ И нали ти му обеща? А сега искашъ да поставишъ тоя египетски паметникъ и това реши тъкмо днесъ на задушница. Охъ! това не трѣбва да стане! Твоего дѣло ще бжде единъ юмрукъ срещу Вселенната.“

„Всеблаги! Този, който взема единственото ми дете, ти наричашъ всеблагъ и нему трѣбва азъ да построя една църква? О! това нѣщо никога нѣма да сторя, макар и да съмъ полуобещалъ, защото то значи да се съглася съ тебъ и го знамъ за всеблагъ. Нѣмамъ намѣрение да сгивамъ въ лудницата. Не! Сжщо ще ти кажа още да не си помисля да стидеши тая вечеръ на гробищата. Преди всички Ернстъ е мой и нѣмамъ право да го дѣля съ никого, дори и съ твоя Богъ.“

Разгнѣвенъ, той стана и се отпрати къмъ своя клубъ. Жена му пъкъ се затвори разплакана въ стаята си и колечичи предъ едно разпятие, където сподѣли скръбта си съ Спасителя.

Тѣмъ, когато Г-нъ фабрикантътъ се тъкмѣше да изкачва стълбитъ на хотела, чу задъ себе си едно тънко гласче:

„Господине, моля, моля!“

„Какво искашъ, попита той едно отъ седящитъ тамъ деца.“

„Вчера погребяха мама. Татко лежи боленъ въ легло и не може да ни даде пари. Ние желаемъ тъй много да запалимъ една свѣщъ на

мамния гробъ и се помолимъ“.

„Какво, да се помолите ли? Че каква полза отъ това?“

„Това“ че нашата майка ще иде по скоро при Бога“.

„Попски работи!“ — отговори той и, като имъ хвърли една монета, влѣзе въ хотела.

Тукъ любезниятъ келнеръ, както винаги, отне шапката и палтото му и поднесе обикновената бутилка.

„Кжде сж другитъ постоянни гости?“

„Нали днесъ е като празникъ и самиятъ професоръ Н. още озаранъ каза, че тая вечеръ нѣма да дойде“.

„Значи и той нѣма да дойде! Нима ние, които се смѣхемъ на религиознитъ, трѣбва да трѣгнемъ и вършимъ това, което тѣ правятъ?“

Това го ядоса много и какъ му се искаше да натрие носовѣтъ на своитъ приятели — тия слѣпи господа отъ клуба на свободомислящитъ. Смотенъ нему се виде тукъ скучно и, следъ като плати, взема шапката и палтото си, излезе на улицата безъ всѣкакъвъ планъ.

„Желае ли, уважаемия г-нъ, да се качи? — предложи единъ кочияшъ купето си“.

„Ехъ, не не“.

„На кжде?“

Едно неразбрано измърморване бѣше отговорътъ. Сигорно на гробищата, помисли си кочияшътъ — днесъ и безъ това всички отиватъ тамъ — и отпрази кобилката си по нея посока.

„Ние сме тукъ, Господине“

„Кжде? Да не би да си ме довелъ на гробищата?“

„Да! Азъ мислѣхъ за тамъ, но... азъ мога да Ви върна“.

„Не! почакайте!“ мина му една мисль презъ ума. Той пожела да се увѣри дали неговитъ приятели бѣхъ тукъ и дали неговитъ приятели, тежко й, ако въпрѣки заповѣдитъ му, е помисля да дойде

Първиятъ, който видѣ бѣше професоръ Н., който стоеше на гроба на детето си. Фабрикантътъ искаше да му каже въ лицето неговитъ собствени думи: „Азъ не се връщамъ въ нищо, отъ което да съмъ произлязълъ“, но не посмѣя, понеже госпожата му бѣше тамъ. Той посети тогава единъ следъ другъ всичкитъ си приятели и разпрати какъвъ величественъ паметникъ и надписъ е намѣрилъ за Ернстъ. Гнѣвътъ му — макаръ и да намаляваше, но той се чувстваше все пакъ още неспокоенъ. Струваше му се като че ли всѣки надгробенъ паметникъ му казва: „Азъ не

се връщамъ въ нищо отъ което съмъ произлязълъ“, но тъй съветващо, тъй укоряващо! Ами ако това не е вѣрно? Ахъ, глупости. Нѣщо издѣно го разклати и неговитъ иначе силни нерви не можаха да устоятъ. Той се почувства тъй отпадналъ! Да не бѣше поне идвалъ тукъ. Обаче изведнажъ стариятъ гнѣвъ наново го обзаве, когато видя нѣщо коленичило да се мѣрка при гроба на неговия синъ. Не бѣше ли това неговата жена... Той искаше да се застече... но, не, това не е тя... това сж малки... това сж две малки деца. Какво правятъ тѣ тамъ?

Тихо той се промѣкна до единъ надгробенъ камъкъ и застана предъ едно дърво, съвсемъ близо до гроба. Тукъ прозвучаха ясно въ уштитъ му думитъ: „Да се помолимъ сега за нашия милъ, младъ господаръ, който ни е правилъ толкова много добрини: „Огченашъ...!“ „Но това сж малкитъ, на които дадохъ пари, си каза той. Трѣпки преминаха по тѣлото му. Тѣ се молятъ за „добритъ младъ господаръ“, който е неговия Ернстъ.

Тѣзи бедни деца! Но това не сж деца, това сж два ангела. „Азъ не се връщамъ въ нищо назадъ!“ Не, това не може да бжде. Това е лъжа. Тукъ трѣбва да има нѣщо друго, надземно, което да приема молитвитъ на тия невини деца. Ако лежеше обаче самиятъ той тукъ, биха ли се помолили тия деца за него? За него, когото не сж виждали въ църква, той невѣрникътъ не устояващиятъ на думата си, тъй, който обеща на умирающето си дете да построи една църква, а сега иска единъ такъвъ паметникъ и то съ такъвъ богохуленъ надписъ... О! Господи Боже!

„Богъ“, що за дума е това? За кого мисли той сега? Сигурно за оня, когото познаваше въ своето детинство, но то бѣше тъй отдавна! Борбата въ него бѣше голѣма. Подпрѣнъ съ ржка на единъ надгробенъ паметникъ, той стоеше безпомощенъ като едно дете.

„Запали сега свѣщъта, Марийке!“, каза едно отъ децата. „Ние трѣбва вече да си огиваме. Той бѣше много религиозенъ и сигурно сега а при Бога“.

При тия думи фабрикантътъ не можа повече да се сдържи. Той излезе отъ скривалището си и съ бързи крачки се залѣти къмъ децата. Изплашени тѣ поискаха да избѣгнатъ.

„Стойте деца! Но, какъ, защо дойдохте да се молите тукъ?“ „Господине, заекваше едно отъ децата, Вие бѣхте тъй добъръ, че ни да-

При гроба.

(Легенда)

Наближава да съмне. Нощниятъ мракъ малко по малко изчезва. Листата на дърветата, гжсто покрити съ сребърна роса, бѣха повиснали; студътъ все повече пронизваше.

Войницитъ, които пазѣха гроба, бѣха подпрѣли копията си до скалата и, седнали на земята, задрѣмаха. Само на одного отъ тѣхъ не му се спеше. Той несъзнателно гледаше въ нощната мъгла, потрепервайки отъ времето на време отъ нощния студъ и високо се произнаваше.

Ставаше му отегчително да стои на караулъ. Той започна да мисли за своитъ началници, за това че тѣ по нѣкога намилитъ съ нищо необяснимо удоволствие да затрудняватъ безцѣлно своитъ подчинени. Ето тѣ вече втора нощъ по редъ заповѣдаатъ да пазятъ караулъ при Тѣлото на погребания въ скалатъ, и кждето входътъ въ пещерата е затворенъ съ приваленъ къмъ нея голѣмъ камъкъ. Заповѣдаватъ да стоятъ на постъ при мъртво Тѣло, което не може да избѣга и съвсемъ мирно си лежи въ дълбочината на пещерата.

Небето на изтокъ започна да побѣлява, утринната сива свѣтлина

зала лицата на войницитъ. Нѣкои отъ тѣхъ въздѣхнаха, повдигнаха глави, отвориха очи и, като погледнаха източната страна на небето, отново задрѣмаха.

Тѣхниятъ другаръ който будуваше, започна да си спомня единъ по единъ слуховецъ, които се носѣха между народа, за това, че на разсѣване на третия день следъ разгребението его, на това пазено отъ тѣхъ Тѣло трѣбва да се случи нѣщо необикновено... Войникътъ на ново погледна небето, което отъ млѣчно бѣло стана розово, а долу, при самия хоризонтъ, пурпурно. Погледна после камъка, приваленъ къмъ входа на пещерата. Вътре въ пещерата царуваше дълбока тишина.

Глулавиятъ, тъменъ народъ бръгулави това, що и самъ не знае! Този камъкъ го привалиха шестъ души. А по кой начинъ би могълъ да го отмѣсти, за да излѣзе отъ пещерата, единъ човѣкъ, измжченъ, който втора нощъ вече лежи въ гроба и обитъ въ пелени.

Но ето небето на изтокъ се покри като съ вѣтрило отъ лжчи тѣ, които бѣха задъ хоризонта, и въ сжщия мигъ долу се дочу извътре скалата нѣкакво шумоление. Но той скоро се успокои, тъй като камъкътъ на входа стоеше неподвижно, само млочата му започна да изпква изъ мрочата все по-ясно и по-ясно.

Войникътъ се долепи до скалата и започна да се услушва: дали нѣма да се чуе втори пътъ шумъ въ дълбочината на пещерата? Огъ скалата идѣше силенъ студъ. Войникътъ случайно погледна отъ ново небето и трепна: изтокъ всѣки мигъ можеше да бжде залѣтъ съ златния пламъкъ на изгрѣващото слънце... Приближалаше очаквания отъ народа мигъ...

Войникътъ бързо се отдалечи отъ скалата и погледна другаритъ си, но тѣ всички спѣха мирно, опустнали глави на опрѣнитъ у колѣната имъ ржце. Погледна пещерата. Камъкътъ се виждаше като денемъ. Пакъ погледна на изтокъ и дори затвори очи отъ ослѣпителната свѣтлина.

Народната тѣлпа говорѣше, че оня Човѣкъ, оплютъ, бичуванъ, израненъ отъ трѣнения вѣнецъ, разпнатъ на дървото, погребанъ и затиснатъ съ камъкъ, живѣе и ще живѣе, и че нѣма такъвъ дълбокъ гробъ, изъ който Той не би излѣзълъ; нѣма такъвъ голѣмъ камъкъ, който би могълъ да прегради пътя Му. Народната тѣлпа е тъмна, но неговитъ началници иматъ свѣтли умове, — а защо тѣ заповѣдаха да стоятъ на караулъ при гроба? Нима въ тѣхнитъ свѣтли умове, въ самата имъ дълбочина, сжщо е имало предположение, че може да се случи онова, за което говори тѣлпата? Тогава кому да се вѣраа

и кому да не се вѣрва, ако тъмнитъ хора говорятъ неправдоподобни нѣща, а хората съ свѣтли умове постѣпватъ така, като че ли желаятъ да се отричатъ отъ тѣзи неправдоподобни събития?...

Въ това време войникътъ почувствува, че върху ржката му, която закриваше лицето му, падна топълъ слънчевъ лучъ. Отъ страхъ краката му затрепераха. Той скочи къмъ другаритъ си и започна да ги буди. Но напрѣдно, — и тогава неописуемъ ужасъ обхвана войника. Нѣкакъвъ шумъ и звѣнъ пълнѣха ушитъ му, после като че ли глухъ продължителенъ грѣмъ. Той изгуби чувства. Като въ полумъгла му се стори, че земята се разтърси и покрай него минаха нѣколко човѣшки фигури...

Внезапно той почувствува, че нѣкоя ржка нѣжно се докосна до рамото му. Той се събуди. Слѣнчевата свѣтлина заливаше околничитъ и съ цѣла снопъ лжчи проникваше въ тъмния отворъ на пещерата. Камъкътъ бѣше отваленъ отъ гроба. Насколко лежаша спящитъ войници. Нѣкаква свѣтла женска фигура го буташе леко по рамото и, навела къмъ него загрижено лице, тихо съ сълзи въ гласа питаше:

— Войникъ, ти не видѣ ли, на кжде се отдалечи Той? ...

Преведе Ст.

Печатница Добри Тодоръвъ ул. „Бдинъ“ 22 — Варна

дохте пари от които ние купихме свещи. Едната запалихме на мама, а другата — тук на нашия млад господар. Ние помислихме... ние помислихме той е сигурно забравен".

„Забравен? Азъ ти благодаря мое дете! Една сълза се търколи по бузата му. Той пожела да прегърне детето, като каза: „Хайде — помолете се сега още един път — отъ насъ!“

Очудени децата почнаха да се молят съ своите ясни гласенца. Вече пакъ не е късно, мислеше си той и, хълцайки, започна своето първо, следъ четиридесет години „Отче нашъ“. Богатият фабрикант се молеше съ децата на своите бедни работници — и то на гроба на своето собствено дете.

„Елате деца!“ каза той, като хвана всъко дете поотделно за ръката и ги поведе къмъ фойтона. Следъ като даде пари на по-големия, той каза: „Това за твоя татко!“ И, обръщайки се къмъ кочияшътъ, заповѣда: „Закарай децата въ дома имъ, азъ ще вървя по крака!“

Часа е вече 11, а него го нѣма още, въздъхвайки, каза г-жа Матилда, следъ като свърши молитвата си. Да бѣше поне днесъ останалъ въ къщи!

Изведнажъ на вратата се позвъни. Чува се бързи приближаващи стъпки.

„Добъръ вечеръ Матилда. Но

ся ти много поздравя отъ нашия Ернстъ.

Очудена тя остана да го гледа. Приближавайки се до нея, той я прегърна и каза:

„Матилда, азъ нѣма да построя паметникъ, а църква.“ И за да я увѣри и направи по скоро щастлива, той скъса лежачитъ на масата скици и ги хвърли въ камината.

Следъ това той разправи всичко, което бѣше направилъ тая вечеръ И когато свърши, жена му, ридаяща, добави: „Всичко това направи нашия Ернстъ отъ горе.“

Миръ и щастие зацари наново въ тая тиха вила. Църквата бѣше скоро построена и се издигаше като украсение за мѣстността. Тя бѣше единъ истински благодатенъ източникъ за тия, които я посещаваха. Върху гробътъ на своя синъ фабрикантътъ издигна още голѣмъ мраморенъ кръстъ при основата на който, по негово желание, бѣха поставили два ангела, които напомняха дветъ деца, чрезъ детско религиозната молитва на които той намѣри наново Бога. Върху цокъла, пъкъ стояха пълнитъ съ вѣра думи:

„Богъ го даде
Богъ го взе
Да бѣде волята Господня
Сега и до вѣка!“

Отъ немски: Ек. Д-ръ Панайтова
Ески-Джумая.

Проблемата за произхода на човѣчеството.

(въ ново освѣтление)

Подъ това заглавие въ II рия си брой новоизлизания илюстриранъ седмичникъ за съвременниятъ човѣкъ, в. „Култура“ се е запретналъ въ уводната си статия да докаже чрезъ нѣкакво си ново освѣтление, какъвъ е билъ произхода на човѣчеството.

Най-напредъ автора на статията казва какъ доцента при Кайзеръ — Вилхелмовия институтъ за антропология въ Берлинъ — „Далемъ“, Д-ръ Хансъ Вайнертъ е създалъ нова теория върху произхода на човѣка. Споредъ нея, африканското шимпанзе има (ужъ) цѣла редица наследствени белези, които сж общи съ тия на човѣка, но които липсватъ на който и да било другъ животински видъ. Споредъ него, нѣкога сж живѣли човѣкоподобни маймуни, отъ чийто потомци днесъ сж останали само шимпанзето и човѣка.

По нататъкъ автора на статията като констатира, че отъ всички проблеми, които сж отъ чисто познавателно естество безъ какъто и да е материална или стопанска полза, никое не засѣга тъй отъ близо човѣка, както въпроса за неговия произходъ; и толкова повече трѣбва да се очудваме, казва той, че много хора, интересувачи се отъ естествено — исторически въпроси, знаятъ много малко за развитието и днешното състояние на изследваната върху човѣшка загатка.

Още по-нататъкъ като говори, че съ тая проблема сж се занимавали нѣкои още преди Дарвина и Хекеля, — [презъ тѣхно време, па и до днешенъ день се занимаватъ съ нея, — продължава, пръвъ съ една хипотеза за родословно дърво излъже Хекелъ. До като той е познатъ въ обществото като страстенъ борецъ за още неустановени недостатъчно подкрепени идеи, въ случая Хекелъ е билъ много предпазливъ. Той искаше да постави човѣка само въ роднинска връзка съ една отъ най-висшитъ и примитивни човѣкоподобни маймуни, гибона, който днесъ съвсемъ не се разглежда като сжщинска човѣкоподобна маймуна“. (К. Н.)

— А по-нататъкъ спомнявайки за възникването на друга една хипотеза, казва: „— като единъ съвършено неуспешенъ опитъ може да се назове една хипотеза, която възникна следъ войната. Това е по-

лигенизма, едноу чение, споредъ което, хората сж произлѣзли многократно, независимо единъ отъ други отъ различнитъ човѣкоподобни маймуни. Въ различнитъ човѣшки раси погрѣшно бѣха съзрѣни родствени връзки съ различнитъ човѣкоподобни маймуни. Най-популярна стана „триклонния полигенизъмъ“, споредъ който бѣлата раса произхождала отъ шимпанзето, негритъ отъ горилата и монголцитъ отъ орангутана.

Днесъ ние знаемъ, че въпреки нѣкои външни прилики съ различни човѣкоподобни маймуни — при вида на горилата, публиката мисли за негъра — произхода на човѣчеството е еднократенъ и единенъ, монофилетиченъ. Това значи: само единъ видъ човѣкоподобна маймуна е прадѣдъ на човѣка. Възгледитъ върху този монофилетиченъ произходъ сж се мѣнили.

Споредъ мене, четиритѣ форми: орангъ-утанъ, горилла, шимпанзе и човѣкъ не могатъ да се раздѣлятъ така, че тритѣ тѣзъ маймуни да се противопоставятъ на човѣка; и орангъ-утанътъ се оказва като по-рано отдѣлил се клонъ, когато другитъ три (горилла, шимпанзе и човѣка) сж представлявали още една единица.

Въпреки сходниятъ начинъ на животъ на тритѣ маймуни и въпреки различито имъ спрѣмо човѣка, както тѣлото, тъй и отправленията му при горилата, шимпанзето и човѣка сж запазили, тъй че ние въ тѣхъ съзираме една родова група.

Дветѣ човѣкоподобни маймуни и човѣка стоятъ филогенетично едни спрѣмо други по близко, отколкото дветѣ човѣкоподобни маймуни спрѣмо орангъ-утана.

Линей означаваше маймунитъ и човѣка съ „примати“. Азъ предложихъ групата горилла — шимпанзе-човѣкъ да се нарича „сумопримати“.

И тъй, на въпроса за произхода на човѣчеството трѣбва да се отговори: „Днесъ сжествува още единъ видъ, който не е свързанъ съ толкова общи наследствени белези никое животно, освенъ съ човѣка. Това обаче, не значи, че нѣкога е сжществувалъ клонъ отъ човѣкоподобни маймуни, отъ чийто потомци днесъ живѣятъ шимпанзето и човѣка, до като всички други днешни човѣкоподобни маймуни сж се отдѣлили още преди това послѣдно

дѣление и за това не сж могли да придобиятъ бележитъ на шимпанзето — човѣка. (К. Н.) и пр.

Да се занимава човѣкъ съ науката, но е лошо нѣщо.

Да се откриватъ природнитъ сили и да се въпрегватъ за свое и на ближния си улеснение е още по хубаво. Но да се стреми чвѣкътъ отъ името на науката и опита съ своя ограниченъ разумъ да разрешава сврѣхъ естествени въпроси и да доказва недействителността на много ясни и очебиешни действителни факти, както е напимѣръ проблемата за произхода на човѣчеството, като вмѣсто Божието творение на всѣки индивидъ по отдѣлно, се твърди, че всичко е произлѣзло отъ амебата, или, че човѣка вмѣсто Божио творение е потомѣкъ на безсловеснитъ животни, става не само смешенъ, но и жалѣкъ невежа по тези велики въпроси.

Става жалѣкъ за това, защото всѣкидневенъ сме свидетели на разнороднитъ разплоди и кръстосвания, и нито съ единъ отъ тѣхъ неможа да се създаде нѣщо сродно между човѣка и маймуната или друго нѣксе животно, освенъ коня-катѣръ, който самостоятелно не може да продължава своя родъ.

Става жалѣкъ затова, защото ние сме свидетели още отъ памети вѣка на индивидуалното родословно разплодяване въ животинското царство и нито единъ индивидъ не ни даде доказателство, че се е изменилъ въ другъ видъ, или, че е станалъ посредникъ между два рода.

Най-сетѣ става жалѣкъ затова, защото ние още отъ памети вѣка знаемъ, че Богъ, а не неразумната сила, както може би искатъ да кажатъ нѣкой, следъ като сътвори небето, земята и всичко що е въ тѣхъ (Исх. 20: 11; Пс. 145: 6; Дѣян. 7: 49—50; 14: 15) — животнитъ, птицитъ и рибитъ (Бит. 1: 21—25; И. в. 12: 7—9) т. е. всичко що има дихание и животъ (Дѣян. 27: 25), си рече: „да сътворимъ човѣкъ по Нашъ образъ, (и) по Наше подобие; и да господарствува надъ морскитъ риби, и надъ небеснитъ птици, (и) надъ звѣроветъ) и надъ добитѣка, и надъ цѣлата земя, и надъ всички гадини, които пълзятъ по земята. И сътвори Богъ човѣка по Свой образъ, по Божий образъ го сътвори; мъжъ и жена ги сътвори (Бит. 1: 26—27; 5: 1), а тѣзи своеобразни учени съ своя ограниченъ умъ сж почнали да създаватъ рѣзни теории за произхода на човѣчеството, като въпреки всѣкидневнитъ очебиешни факти искатъ да го приравнятъ съ безсловеснитъ животни.

Ние знаемъ отъ теорията надъ теориитъ т. е. Словото Божие, че Богъ като творецъ (Екл. 12: 1; Ис. 43: 15; Римл. 1: 25; 1 Петр. 4: 19) на всичко сжществующе (Неем. 9: 6; Пс. 88: 12; 148: 5; Ис. 1: 3; 1 Кор. 8: 6; Кол. 1: 16; Откр. 4: 11) поотдѣлно сътвори небето и земята, морето и всичко що е въ тѣхъ (Исх. 20: 11; Пс. 145: 6; Дѣян. 7: 49—50; 14: 15) като създаде Богъ земнитъ звѣрове споредъ рода имъ, и добитѣка споредъ рода му, и всички земни гадове споредъ рода имъ (Бит. 1: 25)... сътвори Богъ човѣка по Свой образъ... (Бит. 1: 27) а тѣзи господа, навѣрно виждатъ имъ се всичко това неприемливо, сж си поставили за целъ въпреки всѣкидневнитъ необорими факти да твърдятъ, че човѣка не е творение на единаго (Втор. 6: 4; 4 Царств. 19: 15; Неем. 9: 6; Ис. 3: 20; Марк. 12: 29; Римл. 3: 29—30; 1 Кор. 8: 6; Гал. 3: 20; Еф. 4: 6; 1 Тим. 2: 5) (великаго (Ис. 37: 22; Пс. 8: 2; 103: 1; 148: 13; Ис. 2: 10; Евр. 1: 13; 8: 1) всемогщаго (Бит. 17: 1; 35: 11; Исх. 6: 3; 2 Парал. 20: 6; Неем. 9: 32 Пс. 23: 8; Ис. 40: 26; Иер. 32: 17; 3: 27; Наум. 1: 3; Мат. 19: 26; Лук. 1: 37; Откр. 19: 6) и съвършеннаго (Мат. 5: 48) Бога, а сж потомци на орангъ-гутана, горилата, шимпанзето и др.

А това иде да докаже колко ниско е отпадналъ човѣшкия духъ въ наше време, — какъвъ великъ страхъ е завладѣлъ човѣшкото съзнание поради натрупанитъ грѣхове (3 Царств. 16: 31; 2 Парал. 28: 22; 36: 44; Ис. 34: 37; Пс. 77: 17; Иер. 16: 51; Амс. 4: 4; 2 Тим. 3: 13) въ мира сега, и вмѣсто да се наслаждаватъ на съвършено знание (1 Кор. 13: 9—12) и да се стремятъ чрезъ своя богоугоденъ животъ да възкрѣснатъ съ нетлени и славни тѣла за вѣчно блаженство (Ис. 5: 20; 1 Кор. 15: 49—53; Фил. 3: 20—21), сж почнали да се занимаватъ съ суетни хипотези, които може би много души ще развратятъ (Дѣян. 15: 24; 2 Петр. 2: 14) и ги приготвятъ за геената огнена (Мат. 5: 22; 18: 9; 23: 33; Марк. 9: 4; Лук. 12: 5) тамъ където ще има вѣченъ плакъ и скръщане съ жбѣи (Мат. 13: 42). Но трѣбва ли да ги последваме? О—о—о, не. Никсга, не.

Свещ. Дим. Н. Мишевъ.

Хроника

Всички наши читатели радостно приветствуватъ съ радостния поздравъ: Христосъ воскресе!

На 7 тогъ — св. Благовещение — Негово Високопреосвещенство до Симеонъ отслужи божествената литургия въ Съборната църква, а на 9 сжщия месецъ — Връбница — въ първата българска църква „Св. Арх. Михаилъ“. Негово Преосвещенство епископъ Андрей на Благовещение е служилъ въ гр. Ески-Джумая, а на Връбница — въ гр. Османъ-Пазаръ.

На Връбница православното братство Св. Николай въ града ни е изнесло съ голѣмъ усрѣхъ духовенъ концертъ въ салона на Морското казино.

Сжщиятъ день сж открити роднитъ общински кухни, въ които при съвършено ниски цени ще намѣрятъ питателна храна бедни варненски граждани.

Шуменското околийско свещеническо братство е взело инициатива да се състои братска среща на свещеницитъ отъ Шуменската, Варненската и Провадийската околии на Свѣтлия четвъртъкъ — 20 тогъ на гара Каспичанъ. Негово Високопреосвещенство е далъ съгласие и благословение да се състои срещата. Сжсе държатъ две публични бесѣди за християнитъ: едната отъ Варненски, а друга отъ Шуменски свещеникъ. Бесѣдитъ ще започнатъ въ 3 ч. после обѣдъ въ салона на Киното. Следъ бесѣдитъ ще се размянатъ мисли между присѣдстващитъ свещеници какъ да се организира борбата срещу болшевишката опасностъ въ еноритъ. Комунистѣ р. ботятъ вече открито и не побиратъ срѣдствата въ своята борба. Не трѣбва да си правимъ илюзии, че тѣ не представляватъ опасностъ за народа и църквата ни. На борбата трѣбва да отговоримъ съ борба, която ще трѣбва да се организира. Свещеницитъ отъ Варненско и Провадийско ще трѣгнатъ на 20 тогъ съ бързия влакъ и ще бждатъ въ Каспичанъ къмъ 11 часа, а свещеницитъ отъ Шуменско — ще пътуватъ съ кола и автомобилъ и въ 12 часа ще бждатъ въ Каспичанъ.

Свещеницитъ отъ Варненско, които желаятъ да присѣдствуватъ на срещата — ще трѣбва да съобщатъ въ Митрополията, а отъ Шуменско и Провадийско — на съответния Архиепископъ намѣстникъ.

Печатница Добри Тодоровъ — Варна